

UZASADNIENIE

W dniu 23 marca 2017 r. wpłynęła do Sądu Okręgowego w Lublinie przekazana zgodnie z właściwością na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 8 lutego 2017 r. sygn. akt IX K 1112/16, sprawa o wydanie wyroku łącznego wobec P. Z., zainicjowana wnioskiem wymienionego z 12 października 2016 r.

W toku niniejszego postępowania dołączono akta spraw karnych w oparciu o które ustalono, co następuje.

P. Z. został skazany wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 21 lipca 2005 roku w sprawie III K 361/05** za czyn z art. 280 § 1 kk popełniony 27 kwietnia 2005 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat oraz na podstawie art. 33 § 2 kk grzywnę w wymiarze 90 stawek dziennych, przyjmując stawkę dzienną za równoważną 10 zł, która to grzywna postanowieniem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 19 lipca 2006 roku w sprawie III Ko 962/06 została zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności i wykonana w całości z dniem 20 czerwca 2008 roku, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 4 kwietnia 2006 roku w sprawie III Ko 211/16 zarządzono wykonanie ww. kary 2 lat pozbawienia wolności, którą skazany odbył w całości w okresie od 8 maja 2006 roku do 8 maja 2008 roku;

2. **Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 29 grudnia 2005 roku w sprawie IV K 344/05** za czyny:

a) z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk popełniony 4 sierpnia 2005 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności,

b) za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony 4 sierpnia 2005 roku na karę 3 lat pozbawienia wolności,

za które to czyny tym samym wyrokiem na podstawie art. 85 kk i 86 § 1 kk jako łączną wymierzono karę 3 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 4 sierpnia 2005 roku do 29 grudnia 2005 roku, którą to karę skazany odbył w całości z dniem 10 lipca 2008 roku z uwagi na warunkowe przedterminowe zwolnienie udzielone postanowieniem Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 10 lipca 2008 roku w sprawie III Wz 798/08;

3. **wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 grudnia 2016 roku w sprawie IV K 368/16**, którym połączono na podstawie art. 569 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 2 kk jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu wyrokami:

a) **Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 30 lipca 2014 roku w sprawie III K 588/14** za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony 1 maja 2014 roku, za który orzeczono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz na podstawie art. 71 § 1 kk grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych, przyjmując stawkę dzienną za równoważną 10 zł, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 13 września 2016 roku w sprawie III Ko 1705/16 zarządzono wykonanie ww. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) **Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 26 kwietnia 2016 roku w sprawie III K 85/16** za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony 29 sierpnia 2015 roku, za który orzeczono karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono zatrzymanie w dniu 1 września 2015 roku oraz na podstawie art. 33 § 2 kk grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych, przyjmując stawkę dzienną za równoważną 10 zł,

c) **Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 11 maja 2016 roku w sprawie III K 228/16** za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w dniu 11 stycznia 2016 roku, za który orzeczono karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres zatrzymania w dniu 15 stycznia 2016 roku,

i jako karę łączną wymierzono karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach: 1 maja 2014 roku, 1 września 2015 roku, 15 stycznia 2016 roku oraz od 2 września 2016 roku do 21 grudnia 2016 roku;

4. Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 24 marca 2016 roku w sprawie III K 556/15 za czyn z art. 292 § 1 kk popełniony w kwietniu 2015 roku na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na grzywnę w wymiarze 60 stawek dziennych, przyjmując stawkę dzienną za równoważną 15 zł, na poczet której zaliczono zatrzymanie w dniu 1 czerwca 2016 roku;

5. Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 21 listopada 2016 roku w sprawie IX K 792/16 za czyn z art. 180a kk popełniony 21 kwietnia 2016 roku na grzywnę w wymiarze 80 stawek dziennych, przyjmując stawkę dzienną za równoważną 10 zł;

Wszystkie ww. wyroki są prawomocne, a objęte nimi skazania nie uległy zatarciu.

P. Z. ma 31 lat. W przeszłości pozostawał w związku małżeńskim, z którego ma 7-letniego syna. Ma wykształcenie podstawowe, nie posiada wyuczonego zawodu. Przed osadzeniem zamieszkiwał z matką H. Z. w wynajętym przez nią lokalu. Z reguły pozostawał też na utrzymaniu matki, gdyż po ukończeniu edukacji nigdy nie posiadał stałego zatrudnienia. Wykonywał drobne prace dorywcze, a zarobione pieniądze przeznaczał na alkohol. Nie partycypował również w kosztach utrzymania swego małoletniego syna (kwestionariusz wywiadu środowiskowego – k. 73-74).

Skazany w warunkach izolacji przebywa od 2 września 2016 r., kiedy to rozpoczął odbywanie kary łącznej roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 grudnia 2016 roku w sprawie IV K 368/16 (pkt 3). Po jej zakończeniu (co nastąpi z dniem 26 czerwca 2018 r.) ma rozpocząć wykonywanie zastępczej kary 50 dni pozbawienia wolności za grzywnę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 26 kwietnia 2016 roku w sprawie III K 85/16 wymienionym wyżej w pkt 3 ppkt b). Zgodnie z aktualnym obliczeniem kary P. Z. ma opuścić zakład karny w dniu 15 sierpnia 2018 r. (informacja o pobytach i orzeczeniach - k. 76-77).

Z opinii wystawionej przez administrację Zakładu Karnego w M. wynika, że zachowanie skazanego w warunkach izolacji jest przeciętne, a w ostatnim czasie poziom jego samodyscypliny uległo relatywnemu obniżeniu. W dn. 25 kwietnia 2017 r. dopuścił się bowiem wulgarnego zachowania wobec przełożonych, wobec czego sformułowano wnioski o wymierzenie mu kary dyscyplinarnej. Wymieniony przynależy do podkultury więziennej. Karę odbywa w systemie programowego oddziaływania. Z wynikiem pozytywnym ukończył program kształtowania umiejętności u osadzonych udających się czasowo poza teren zakładu karnego. Od 21 kwietnia 2017 r. pracuje odpłatnie poza terenem jednostki w firmie (...) w J.. Ukończył również kurs zawodowy spawacza. Prezentuje krytyczny, choć powierzchowny stosunek do popełnionych przestępstw. P. Z. nie cierpi na żadne schorzenia, a jego stan zdrowia jest dobry (opinia o skazanym – k. 75v; opinia o stanie zdrowia – k. 71).

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o przytoczone dowody oraz dane z akt ww. spraw karnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przystępując do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku należy w pierwszej kolejności rozważyć, czy w niniejszej sprawie będą miały zastosowanie przepisy zawarte w rozdziale IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r., czy też w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r.). Zgodnie z art. 19 ust. 1 ww. ustawy, przepisów w nowym brzmieniu nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, tj. przed dniem 1 lipca 2015 r., chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Tym samym co do zasady wykluczone jest stosowanie przepisów w nowym brzmieniu do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015 r., chyba

że doszło również do prawomocnego skazania po dniu 1 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy podziela przy tym stanowisko kształtujące się w orzecznictwie wypracowanym dotychczas na gruncie cyt. przepisu, iż w stanie prawnym o którym mowa w art. 19 ust. 1 in fine (tj. w razie prawomocnego skazania zarówno przed jak i po 1 lipca 2015 r.), nie dochodzi do wyłączenia stosowania ogólnych zasad intertemporalnych z art. 4 § 1 kk. Funkcją końcowego fragmentu przepisu art. 19 ust. 1 noweli jest bowiem jedynie doprecyzowanie (zawężenie) zakresu, w jakim wyłączone jest stosowanie ustawy nowej do kar prawomocnie orzeczonych przed jej wejściem w życie (vide postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 maja 2016 r., II AKz 124/16, OSAW 2016/3/345; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 marca 2016 r., II AKa 27/16, OSASz 2016/2/5-19).

Dla wyrokowania w przedmiotowej sprawie zasadnicze znaczenie ma zatem fakt, iż wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie zapadły wobec skazanego w sprawie III K 588/14 uprawomocnił się jeszcze przed wejściem w życie ww. nowelizacji, tj. w dniu 7 sierpnia

2014 r. (wyrok – k. 35). Z kolei pozostałe cztery wyroki Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie opisane w pkt 3 ppkt b) i c) oraz w pkt 4 i 5 zapadły i stały się prawomocne w 2016 r. W tej sytuacji należało na podstawie art. 4 § 1 kk rozstrzygnąć, czy stosować przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r.

Analiza wykonania kar pozbawienia wolności wymierzonych P. Z. wyrokami z pkt 3 i 4 nie pozostawia wątpliwości, iż kary te spełniają zawartą w art. 85 kk w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. przesłankę do objęcia węzłem kary łącznej. Zgodnie z tą przesłanką podstawą orzeczenia kary łącznej są co do zasady wyłącznie kary lub kary łączne podlegające wykonaniu, w tym kary lub kary łączne pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem (art. 89 kk). Kary pozbawienia wolności orzeczone ww. wyrokami mogą zatem zostać objęte węzłem kary łącznej, gdyż kara łączna roku i 10 miesięcy orzeczona wyrokiem łącznym tut. Sądu (pkt 3) nie została jeszcze wykonana. Z kolei wykonanie kary roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie III K 556/15 zostało warunkowe zawieszona na okres 4 lat i dotychczas nie zostało zarządzone. Wskazany w art. 75 § 4 kk termin do zarządzenia jej wykonania upływa zaś dopiero w dn. 28 lutego 2021 r. Nie zachodzi zarazem wskazana w art. 85 § 3 kk przeszkoda do połączenia ww. kar pozbawienia wolności.

Na gruncie obecnie obowiązujących regulacji prawnych zachodzą również podstawy do połączenia kar grzywny wymierzonych wyrokami z pkt 3 ppkt b) oraz z pkt 4 i 5, gdyż kary te nie zostały dotychczas wykonane. Kara 50 stawek dziennych grzywny orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie II K 588/14 (pkt 3 ppkt a) nie podlega natomiast wykonaniu w myśl art. 71 § 2 kk.

Z kolei art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. stanowił, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Z porównania dat wydania wszystkich ww. wyroków jednostkowych oraz dat popełnienia przestępstw przypisanych nimi P. Z. wynika, że w zbiegu realnym pozostają przestępstwa, za które wymieniony został skazany wyrokami z pkt 3 ppkt b) i c) oraz pkt 4. Nadto orzeczono za nie kary pozbawienia wolności, a więc kary podlegające łączeniu. Przesłanki do orzeczenia kary łącznej obejmują zatem karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie III K 85/16 (pkt 3 ppkt b), karę 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie III K 228/16 (pkt 3 ppkt c) oraz karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną P. Z. w sprawie III K 556/15 (pkt 4).

W oparciu o uprzednio obowiązujące regulacje zachodzą również przesłanki do połączenia kar grzywny, które podlegałyby łączeniu także na mocy przepisów w obecnym brzmieniu (pkt 3 ppkt b oraz pkt 4), z wyjątkiem kary 80 stawek dziennych grzywny orzeczonej wyrokiem z pkt 5. Kara ta została bowiem wymierzona P. Z. za czyn popełniony w dn. 21 kwietnia 2016 r., a zatem już po wydaniu poprzedniego wyroku, co nastąpiło 24 marca 2016 roku (sprawie III K 556/15).

Reasumując dotychczasowe rozważania stwierdzić zatem należy, iż w zaistniałym stanie prawnym względniejszym dla P. Z. będzie zastosowanie art. 85 kk w aktualnie obowiązującym brzmieniu. Przepis ten umożliwia bowiem objęcie węzłem kary łącznej jedynie dwóch kar pozbawienia wolności podlegających wykonaniu, przy czym w myśl art. 89 § 1b kk karę roku i 2 miesiące pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt 4 (której wykonanie zawieszono na okres 4 lat próby) należy uznać za równą 7 miesiącom pozbawienia wolności. Dolegliwość wynikająca z odbycia kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej na gruncie przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 r. będzie więc dla skazanego mniejsza niż w przypadku następującego po sobie wykonania kary 6 miesięcy pozbawienia wolności (wyrok z pkt 3 ppkt a), a następnie ewentualnej kary łącznej obejmującej jednostkowe kary wymierzone wyrokami opisanymi w pkt 3 ppkt b) i c) oraz w pkt 4. Wymiar tej kary łącznej winien kształtować się w granicach od roku i 6 miesięcy do 3 lat pozbawienia wolności. Zastosowanie wobec skazanego zasady pełnej absorpcji i wymierzenie kary łącznej w najniższym dopuszczalnym rozmiarze nie byłoby jednak uzasadnione, z uwagi na popełnienie przestępstw objętych ww. wyrokami w dość odległym od siebie odstępie, tj. w kwietniu 2015 r., 29 sierpnia 2015 r. oraz 11 stycznia 2016 r. W tym wariantcie łącznie izolacja skazanego trwałaby z całą pewnością ponad 2 lata. Możliwość objęcia węzłem kary łącznej trzech a nie dwóch kar grzywny również jawi się jako korzystniejsza dla P. Z.. Z tego powodu, kierując się dyrektywą wskazaną w art. 4 § 1 kk, rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy oparł na przepisach Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku.

Z ustalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego wynika, że przy wydawaniu wyroku łącznego Sąd winien rozważyć związek przedmiotowy i podmiotowy pomiędzy czynami objętymi wyrokami jednostkowymi, jak też okoliczności zaistniałe już po wydaniu poprzednich wyroków, pod kątem orzeczenia kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji (pochlonecia kar jednostkowych przez karę najsurowszą), asperacji bądź kumulacji (zaostżenia, sumowania kar jednostkowych) – vide m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 11 lutego 1976 roku, I KR 292/75, OSNKW 1976/10-11/128; wyrok SN z 25 października 1983 roku, IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65; wyrok SN z 15 maja 1990 roku, IV KR 80/90, nie publ. (Lex nr 22064).

Wymierzając P. Z. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (za przestępstwa przypisane mu wyrokami z pkt 3 i 4) oraz karę łączną 200 stawek dziennych grzywny (za przestępstwa przypisane mu wyrokami z pkt 3 ppkt b), pkt 4 i 5 Sąd Okręgowy kierował się zasadą asperacji. Wymiar kar łącznych w tym wypadku mógł się kształtować od roku i 10 miesięcy (najsurowsza z kar podlegających łączeniu) do 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych po przeliczeniu kary objętej wyrokami z pkt 4 zgodnie z art. 89 § 1b kk). Odnośnie zaś grzywny granice te wynoszą od 100 do 240 stawek dziennych, przy czym z uwagi na treść art. 86 § 2 kk wysokość dziennej stawki nie mogła przekroczyć 15 zł.

W przypadku ferowania wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności zastosowaniu zasady pełnej absorpcji sprzeciwiał się różny charakter przypisanych skazanemu czynów. Każdy z nich wyczerpał bowiem znamiona innego przestępstwa. Pierwszy wyrok dotyczy występku posiadania substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, kolejny kradzieży z włamaniem, trzeci kradzieży, ostatni zaś nieumyślnego paserstwa. Nadto Sąd miał na uwadze, iż pomiędzy tymi przestępstwami brak jest bliskiego związku czasowego, gdyż zostały one popełnione na przestrzeni ponad roku i 8 miesięcy. Podobna sytuacji zachodzi w odniesieniu do przestępstw, za które P. Z. wymierzono grzywny podlegające łączeniu. Czyny te godziły w różne dobra chronione prawem, tj. mienie i bezpieczeństwo w komunikacji, a nadto pierwsze i ostatnie z nich dzieli rok czasu.

Na korzyść P. Z. poczytać należy zaś umiarkowanie pozytywnej opinii wystawioną przez administrację placówki penitencjarnej, w której wymieniony aktualnie przebywa. Wynika z niej, że skazany w ostatnim czasie podjął odpłatne zatrudnienie poza zakładem karnym, choć jednocześnie zaczął wykazywać się brakiem dyscypliny.

Sąd Okręgowy stanął zatem na stanowisku, iż ilość przestępstw, jakich wymieniony się dopuścił oraz ich różnorodność wskazuje, że dla pozytywnego zakończenia resocjalizacji konieczna jest jego dalsza izolacja w wymiarze wynikającym z niniejszego rozstrzygnięcia. Co istotne, za koniecznością kontynuowania resocjalizacji w warunkach izolacyjnych przemawia również nieskuteczność zastosowanego przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wobec

wymienionego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie III K 588/14. W okresie próby skazany dopuścił się bowiem popełnienia aż czterech występków.

Mając na uwadze wyżej przytoczone argumenty stwierdzić należy, że wymierzone P. Z. ww. kary łączne pozbawienia wolności oraz grzywny stanowiąc będą dla niego dolegliwość wystarczającą do uświadomienia karygodności czynów, których się dopuścił i zapobiegną jego powrotowi do przestępstwa. Wymiar orzeczonych kar uwzględnia ilość i wagę czynów, za które P. Z. był skazywany, a z drugiej strony również dotychczasowy naganny sposób życia skazanego (vide wyniki wywiadu kuratorskiego - k. 73-74) i konsekwentne naruszanie porządku prawnego, pomimo zastosowania wobec niego ww. środka probacyjnego. Odnośnie wysokości stawki dziennej kary grzywny Sąd Okręgowy zważając na sytuację majątkową skazanego (w tym ciążyący na nim obowiązek alimentacyjny) określił ją w najniższej możliwej kwocie, tj. w wysokości 10 zł.

Na mocy art. 63 § 1 kk w zw. z art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okresy zatrzymania w sprawach III K 588/14, III K 85/16, III K 228/16 i III K 556/15 oraz okres dotychczasowego odbywania kary łącznej pozbawienia wolności w sprawie IV K 368/16 (pkt II).

Na mocy art. 572 kpk umorzono postępowanie w części dotyczącej objęcia wyrokiem łącznym wyroków obejmujących kary pozbawienia wolności i grzywny już wykonane a więc niepodlegające łączeniu, tj. wyroków z pkt 1 i 2 (pkt V).

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) i § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. poz. 1801) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) zasądzone na rzecz adwokata świadczącego z urzędu pomoc prawną na rzecz skazanego stosowne wynagrodzenie wg obowiązującej stawki.

Mając na uwadze stan majątkowy skazanego stwierdzić należy, iż uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Z tych względów na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono skazanego od obowiązku zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu, które przejęto na rachunek Skarbu Państwa.

Wobec powyższego i na podstawie wyżej powołanych przepisów orzeczono, jak w sentencji wyroku.